

MENI ZVONO ZVONI

Danas mi je definitivno sve u znaku zvona. A to znači da će mi cjeli dan bit sjeban. Od jutra ofkors, kaj nije ni čudo kad se zna da je ponedjeljak. A to mi je fakat najgori dan u tjednu. Kajgod, umjesto da se oporavljam od vikenda, moram zmišljavat tonu pizdarija kak da izbjegnem školu. I zmuljam starog koji me ponedjeljkom uobičajeno udavi s gore spomenutom institucijom za mučenje i sjebavanje mog tinejdžerskog integriteta. Nemreš bilivit. Pa se moram od rane zore koncentrirat na spiku kojom ću ga prdnut iz mog lajfa.

Prvo me zbudila zvonjava telefona. Jebem ti mater, ko davi? Jednim okom pogledam na uru i sfreizam se. Nula šest trideset. Faking, to definitivno nije normalno. A zalegla sam oko trice. Pa se prevalim do fona i pokušam stisnut spikerfon jer sam odma znala kak nemam snage dignut slušalicu. Nakon sinoćnjeg muvinga kod Renči, toksična sam do bola. I puna sjemenki ko silos. Nakon drugog pokušaja uspijem piknut narančastu tipku pa prošapćem promuklim glasom:

„Jebotipasmater, kaj me jebeš?“

„Dobro jutro, naručili ste buđenje. Da li je ovo broj...“

Mrak. Zgasim fon i prevalim se na bed. Fakat sam suicidalna. To sam si ja naručila buđenje. Jer bolje i ovo njesra, nego da mi rista nalupava po vratima. Još pet minuta...

Zbudi me mjuza mobića. To je da proplačeš. Ko sad davi?

„E, bok stara. Čuj daj mi reci jesmo se dogovorili nać kod mene u deset il jedanaest?“

„Aaa? Kooo? Kaaaj? Renči, jebentimater, znaš li ti kolko je ćuki? Pa nemreš mi to šljakat ranom zorom. Idi u klitač, ko te jebe!“

„Daj ne seri, ljepo smo se dogovorile da koja se prva zbudi, zove onu drugu. A pošto je mene moj stari definitivno izbacio iz beda još prije šestice, ja ti...“

„Kajgod, jebe mi se. Aj bok...“

Spremim mobić pod jastuk ne bi li spriječila još neki jebeni poziv. Dajte mi još pet minuta... Taman sklopim oči, kad se upali mjuza s radija:

„Politikaaa me uvijek pratila u stopuuu!!!“

A u pičku materinu, treba zakonom zabranit ponedjeljak. Pa nabijem jastuk na glavu i nabijem se na mobić koji odma hitim prema mjuzi, al sam očito fulala jer ovaj je i dalje drapo:

„I kad se stisnem ja uz tvoje dupe, meni je super...“

Je, i meni. Moš si mislit. Pet minuta. Mater vam jebem, tražim samo pet minuta. Nemreš bilivit. I boli me klitač kaj sam sva ta buđenja ja sama sebi narihtala. Pet mi...

I onda se upali teve. Pa kroz jastuk začujem:

„Dobro jutrooo moreeee! Dobro jutrooo goreee! Dob...“

Dobro, dobro. Kužim stvar, nisam maloumna. Pa dignem svoje fakat izranjavano tijelo u sjedeći položaj bacajući jastuke prema telkaču. Aaa, koja strava. Glava puca i pulsira ko da mi je srce u primozgu. I znam da to nije od visinske razlikovnosti, već od noćasnjeg drinka. Ja se moram upisat u neku sektu kojoj je ponedjeljak neradni dan. Pa se vratim u horizontalu. I krenem razmišljat kaj sam još sprogramirala da mi ujebe morning. Misli mi sjebe ćuka koja počne tulit punom snagom. Da, i nju sam hitila na alarm. Pa ju snizam da dobim tih faking fajf minits. I definitivno sredim misli. I onda skužim zajeb. Pa to sve služi da izbjegnem ristino zanovijetanje i nalupavanje po mojim vratima. E nećeš majci. Pa nadljudskom snagom ispužem iz beda i doplazim do vrata koja i otvorim. Đast in tajm. I moj stari uleti pa se spička prek mene i sjebe prek fotelje ravno u akvarij z ribicama. He, he, to mi je osvježilo dan. Jesam ga zajebala, baš je krenuo nalupavat po

mojim vratima. I boli me klitač kaj mi je šlapom izjebo bubrege. Kajgod, baš ga je ljepo za vidjet kak guta gupače pokušavajući izvuć glavu iz vode. Viš, viš, dobra ideja, moram nabavit par piranja. Nikad ne znaš kad ti mogu zatrebat. I dok sam ristu izvlačila z vode, uleti brader pa mi se uvali u krevet. Nemreš bilivit. Kaje ovo? Odkad ti majmune imaš lajsns za upad u MOJU sobu? Gmaz je neodgojen do neba. Pa pustim starog i bacim se na krevet da malom smradu iščupam noge, al se pizdek zmako pa sam ulovila zrak. A tenkre mi se zbelji i zbriše u hodnik. Ej men, kaja sve moram trpit. Vratim se do riste koji je sjedil na mom stolcu i briso si kosu mojom benetonkom. Pa jes ti normalan? Pa ga zguram iz sobe do badecimera di ima čim obrisat glupaču. I odletim do svoje sobe pa ju zaključam da mi se ne bi opet uvuko onaj gnoj.

Jebote, ovo je fakat ko v Iraku. Nemreš sklopit oko ni sekunde. Odma te sjebu. I di sam sad? U hodniku ko zadnja kretenka. Jebem ti plan da ti jebem. Sve je van kontrole. Pa probam spasit kaj se spasit dade. I uletim U badecimer ne bi li se dočepala šekreta. Jer, dan počinje na školjki. Barem u mom lajfu. Pa naletim na ristu. Koja ga je budala tu nasrala? Pa ga nabrzinu izbacim bezuspješno pokušavajuć ne čut njegova izdrkavanja. Oko škole, gimnastike, zdrav duh u zdravom tjelu itd. Jebote, definitivno mi fali ranojutarnji jogging oko zgrade. I gimnastika na balkonu. Pa pluća bi mi eksplodirala od napora. O mozgu da ne pričam. A kaj bi me okolina jebala. Mislili bi da me murja natjerava. Il da sam pukla. Il da je požar. Sjedim ja na zahodu pa si tinkam. Si možeš mene zamislit kak u ranu zoru, oko sedmice v trenirki španciram po Sloboštini? Kajgod, ni u ludilu. I otkud mi trenirka? Još bi neko pitao dal trčim na bus. Da ne zakasnim u školu. Ajme sramote. Ovo je živa pilana. Bedara na kvadrat. Za koj klitač bi bježala u školu? Može samo kontra smjer. Jer ko što bi Šime prosro: nije škola zec pa da ti zbriše. Kužim, misli su mi sjebane, lovi me delirij. Kupka je spas. Vruća voda, pjena i bit ću ko nova. I već mi se bistri. Jebote, koja sam ja ofca.

Nemreš bilivit. Stari me sjebo ko i uvijek ponedjeljkom. Ovaj put indirektno što će reč: sama sam se ujebala. Jer sam budna vlastitom krivnjom. Neutješno do bola. I kaj sad? Nemrem ga odjebat jel ga čujem kak brunda po kuhinji i jedva čeka da mu padnem u ralje. A znam i zakaj. Jer je bil u petak na roditeljskom. Badava ja njemu tumačim kak u četvrtom srednje nema tih pizdarija. To je za malu djecu. Al on ko zadnji kamenko po svom. A sad nadrkan do neba. I ko mu je kriv? A on se dere kak sam ja kriva. JA??? Ja sam ti rekla da ideš u školu?!? Ne, nego sam ga ja ujebala. JA??? Ja sam htjela i njega i sebe poštedit histerije. A on ko zadnji mazohist. Pa ga je raska izvijestila (čitaj nadrkala) sa mojim ocjenama. I izostancima. O kojima ovaj nema pojma. Pa ofkors da nemaš, kaj da te uzrujavam ko da nemaš dost svojih briga. I onda sam ti ja kriva za šizofreniju. Pa fakat te raska sjebala, ne ja. To je spika od petka navečer. Štanga, nemreš ga smirit da se jebeš. A baš me vlovil kad sam se spremala na muving. Jebote, daj mi mira, već je desetka navečer, a još trebam hitit šminku. A ovaj definitivno divlja ko da ima bengalku vriti. Kam van? Nikam van! Nutra!!! Stolac... zicflajš... knjiga... pet do dvanaest...

Kaj sereš, tek je deset. I još tome petak. Tajm za izlazak. Ma kakvi, nemreš ga odjebat ko da je Jehovin svjedok. Kajgod, ja njemu petak, on meni subota. Ja njemu o izlasku, on meni o zalasku. I počne trabunjat o zabranama, kućnom redu i još sto pizdarija. Kaj glumiš Ponticu, kakve sankcije? Daj mu muter reci kak sam u najosjetljivijem razdoblju lajfa, kak se intelektualno razvijam i ovakve scene mogu u meni stvorit takve traume da mogu počet muc.. muc... mucat. Ne jebe to njega, sere kak u ovoj hiži on ima pravo veta. Sad si se našo glumit Ameriku, baš sad. Kad mi treba cjeli vikend za opuštanje. Nemreš bilivit. A da to prolongiraš za ljeto? Ne, ne ove godine. Neke iduće. Stari na plafonu, nemreš ga vlovit ni mrežom. A brader se cereka iza stolića, a siterica diže ruke put nebesa i viče u vjerskom

ushitu: Ima boga. A jadna muterica sva shrvana maše rukama ne bi li smirila situješn. Al ovaj ne popušta ni milimetra. NEMA IZLAZAKA!!!

Sjedi dolje, jedan iz diplomacije. I kužim kak bu opća frka pa pokažem svoje veliko srce i proserem:

„Okej, zbog općeg mira, ostajem doma.“

Sumnjičavo me pogledaju, a ja fakat odem u svoju sobu i zalupim vrata. I prislonim uho na ključanicu.

„Kaje njoj, da nije bolesna?“

„Nemam pojma, valjda si ju splašil?“

„To ja vama pričam celo vreme. Čvrsta ruka, to svima fali. Nema tu v rukavicama. Dost je meni popuštanja. Od danas ovde vlada red, rad i stega, jel jasno? ORDNUNG UND DISCIPLIN! Ne bu mene niko hebal! Ti mali, mrš v dučan tati po dve žuje, ti glupačo donesi mi šlape, a ti ŽENO, nareži špeka i luka pa mi donesi v špajzcimer di bum gledal tekmu. Ajmo, na izvršenje!“

Stari puko definitivno. Da ovo vidi ona krmača od moje raske, fakat bi joj bilo žal kakvu nam je frku složila. Moš si mislit. Jer sad ziher pada tava po ristinoj pički. Jerbo, moja muter si ne da srat po glavi. Kajgod, emancipirana je do neba.

„Dobro mišek, jel bi rađe mladog luka? A ima i hrenčića...“

Nemreš bilivit. Kaje ovo, i muter pukla? Pa ona kravetina mi je ujebala cjelu familiju. I taman sam htjela otvorit vrata i probat spasit kaj se spasit dade, kad začujem ostatak rečenice:

„A ti dotle speglaj veš. I obesi zavjese da te susedi ne vide.“

Aha, znači ipak nije sve otišlo ukurac. Pa fakat mirno sjednem i pričekam desetak minuta. Tolko starom obično treba da se skulira. A onda ga stiltam i zajašim:

„Siroti tatica. Oprosti mi, evo pusa. Ma bude sve u redu. Jedino mi je žal kaj nejdem van jer sam trebala skočit do frenda koji ti je obećal kartu za

nedjeljnu tekmu. Al ti i onak nemaš vremena jer imaš puno posla. Čujem da ti mama priređuje klofanje tepiha, nedjeljno farbanje kuhinje i još tonu poslova.“

„KAJ? Si ti ponorela? Sam se ja za to boril?“

„Tiše tatek da te muterica ne čuje.“

„Dobro, dobro. Nego čuj dušica, daj ti odi po tu kartu, a počnemo zdrilom f ponedelek.“

„Sori, al to je nemoguće. Nemam love.“

„Kaj lupetaš, odi sim. Evo ti dve stotke. Pazi da te mama ne vidi, to nam je za toplu vodu. I daj nabavi koju bengalku, igraju naši protiv onih smradova s istoka.“

„Okej, nek ti bude. Aj bok.“

„Al se vrati prije jedanaest.“

Ček malo, definitivno me jebeš. Kajgod, sad je trifrtalj jedanajst. Kaj ti ja ličim na kokoš z Enterpreisa?

„Nema beda, samo da vlovim bus. Kaje to meni skočit v Maksimir i natrag za deset minuta. To je od Novog Zagreba par kilometri zračne linije. Za tebe bum dragi tatek i letila.“

„Hm, pak me farbaš. No, evo ti za taksi. Nema smisla da se vucaraš po javnom prevozu v ovo gluho doba noći.“

Koje gluho doba? Nemreš bilivit. Sad tek počne život. To je bilo fakat u tvoje vrijeme fosilu. Pa zbrišem dok me nije skužil. Jebote, kak moram s tom starudijom u rukavicama ko da je od lom zlata. I tak me nije bilo do ponedjeljka ujutro. A kartu sam mu poslala po Brančiju koji je imao neki dil u mom kvartu.

I zato je sad takva frka. A stari me čeka ko kobra u zasjedi. I nemrem mu zbrisat anva pa da se dezintegriam. Pa se obučem i ko da se to mene ne tiće, zicnem prek put njega v kuhinju i naručim kavu kod one gnojarko od susterice.

„Ma nemoj, da ne bi frajlica i cigaretu.“

Samo skulirano, stara. Ovo ti je igra živaca. Ko prvi popizdi, spušil je igru. To ti je živi Risk, a tu je moj stari apsolutli luzer.

„Ne fala, imam svoje. Uostalom, od tvojih samo kašljem.“

„KAJ? Ti to mene zahebavaš? Oćeš i konjačić?“

„Ne dolazi u obzir. To je živi otrov. Kaj me se hoćeš riješit?“

„Nisam ja te sreće. Nego, glede u svezi petka. Stali smo kod tvojih ocjena.“

„Ne, nismo mi stali, već si ti stao. Zapeo si ko da je smak svijeta. Molim te smiri se.“

„Ja da se smirim! JA!!! Znaš li ti koje ocjene imaš? I koliko još imaš škole? I otkud ti toliko izostanaka?“

„Jel sad vidiš zašto te ne puštam u školu? Pa ti preuveličavaš kao i uvijek. Raska je u menopauzi pa napuhava priču ko da je za novine. A ti sve vjeruješ što pročitaš. Kajgod, da ti napišu kak su nas primili u Europu, ti bi i to povjерово.“

„Nemoj mi frfljat. Sve je crno na belom. Kemija, fizika, matematika...“

„Čekaj, stani malo. Nemoj sve trpat u isti koš. To su različite stvari koje se pojedinačno daju riješit bez pol frke.“

„Ma nemoj, baš si me utješila. Aj da čujem.“

„Ajmo od kemije. To definitivno ispravljam testom u srijedu (već imam rješenja). Fizika je opći problem jer profesorica je svima podijelila jedinice ne bi li se osvetila našoj raski koja je sprašila njenom razredu kolektivnu kulju. I pošto to ide prek naše grbače, uložili smo prigovor ravnateljici koja je osnovala ekspertnu komisiju i zbrisat će to ko spužvom. Pa ćemo pisat kontrolni na kojem sto posto prolazim jer sam učila (moš si mislit, al imam frika koj bu mi prek mobića sve zdiktiral). A matematika je priča za sebe. To mi je raska sprašila komad za kaznu kaj imam toliko izostanaka (ta bu me čula, pička joj materina jedva je dočekala mog starog da me razjebe). Što je

živa nepravda jer vladanje je jedno, a matematika drugo. Pa sam tražila ispravak netočnog navoda i to se rješava na višoj instanci. Još bu raska morala pisat meni ispričnicu.“

„Niš ne razmem. A izostanci?“

„To je tek najjednostavnije. Znaš da sam fakat bila na bolovanju, al se i moja doktorica razboljela pa mi nije napisala ispričnicu. Danas idem do nje i stvar riješena (imam prek Suzy žnoru na Rebru, tam je neka njena đezerica medicinarka). Imal još nešto?“

„Engleski?“

„Prosto ko putar. U pitanju je razlikovnost pristupa. Do polugodišta smo imali profesoricu koja je forsala američki engleski. Onda je otišla na porodiljni (kurvetina, ta me ujebala ko da sam ju ja napumpala) pa smo dobili zamjenu koja traži engleski engleski. A meni nekak najviše odgovara akcent australskog engleskog pa je sad sve na čekanju jer će se ovaj tjedan otvoriti sva tri kao izborni predmet i vratit nam stare ocjene (nedajbog jer onda imam zacementiranu kulju). Vidiš kako je to jednostavno.“

„Niš ne razmem. A zakaj me onda ona tvoja... ček malo, sad te imam. Imaš topa i iz tjelesnog.“

Jebote, kaje ovo? Prvi glas. Nemreš bilivit. To je zato jer permanentno ne dolazim na košaricu. Kajgod, da mu se ne bi znojila s ostalim klinkama. E sad ću ga definitivno sjebat.

„Vidiš tata, to sam ti namjerno zatajila jer te nisam htjela uzrujat. Naime, profesor ima tako neke, ne znam kako da ti kažem... nastrane sklonosti. Pa nam upada u žensku svlačionicu i gleda nas. Pa nas pipa. I mene je zvao na trening poslije nastave pa je pokušao... mene je bilo stid pa sam pobjegla. I nisam se usudila prijaviti, ali su ga neke druge... pa on sad misli da mu se ja osvećujem... i dao mi je jedinicu.“

„KAJ??? MOJU PUCICU??? PEDOFIL!!! KAJ NE VELIŠ? KRVI! KRVI BUM MU SE NAPIL!!! ŽENOOO!!! DI JE MOJA BOKERICA?“

I kraj priče. Ljepo sam rekla da fakat nema smisla stvarat paniku i ujebat mi vikend. I opće ne kužim frku zbog koje sam se tak rano morala dignut iz beda. Al mora bit sve po ristinom. Pa evo mu sad. Velka mudrost sjebat ga. I nadržat na profaće. Pogotovo na frika iz tjelesnog. Taj bu me zapamtil. Jes da je dobar jebač, al ić tak nisko da mi spiči kulju sam da bi se s njim sexala na popravnom prek samera, fakat je previše. Čak i za mene. Moš si mislit. Pa se dignem s prve crte bojišnice i vratim se u sobu čekajuć da Njofra dogiba po mene. I da odjurimo kod Renči. A stari je dotle rošto po ormarima i naoružavo se ko da ide u Avganistan. I taman se obučem do kraja kad začujem zvono na vratima. Đast in tajm. Njofra! Izletim na ulazna vrata koja širom otvorim i ugledam dva frika z blokom v ruci.

„Dobar dan, mi smo s televizije pa trebamo...“

„Super, iz koje emisije? Možete me snimat samo ak ste z Glamur kafea jer za Latinicu ne smijem niš reč. Ne da mi tata.“

„Ne gospođice, mi smo iz odjela za pretplatu. Pošto ne plaćate pretplatu, moramo provjeriti da li imate tv-prijemnik. Ili radio aparat.“

Ovi su pukli. Kakva pretplata? Nemreš bilivit. Kaj neko plaća za onaj sroljav program? Kajgod, trebali bi oni definitivno nama platit za te govnanije.

„Čujte ljudi, bolje vam je zbrisat dok ne dođe moj stari. Taj je napaljen na ovakve ko što ste vi. Mrzi vas više od četnika.“

„Nemojte tako, mi samo radimo svoj posao. Moramo...“

Naporni ko Zetovi kontrolori. Nemreš ih odjebat da oćeš. A moj rista fakat obožava ovakve. Moš si mislit. Pogotovo kad izgovore čarobne riječi: morati i trebati. I kak vele Australci: ne zovi vraga, on sam dođe, iza mene se stvori, kak bi rekli Bugari: tatkota na mlatkota.

„Kaje ljudi, kaj gnjavite moju pucicu?“

I ovi skuže frku jer stari je bil v maskirnoj zengi.

„Ništa mi ne gnjavimo. Ne bi mi nikad vašu djevojčicu ni taknuli. Mi smo iz...“

„Kaj? Vama se moja pucica ne sviđa? Oćete reć da nije lepa?“

„Neee ni govora, baš je lijepa.“

„Aaaa, držte me da ih ne ubijem! Stari šajseri bi mrdali oko moje curice! Pedofili, sad bum vam se krvi napil!“

„Ali gospodine, mi smo iz odjela tv-pretplate pa moramo uć...“

„KAAAJ? Kaj morate? Mora se samo hmreti, a tu vam drage volje pripomognem. Kam bi vi? Ajde mulci, magla dok vam je glava na ramenu!“

„Ali, gospodine, vi trebate...“

Ovi fakat nisu normalni. Kak ne kuže da moj stari popizdi na te ključne riječi.

„Znaš kaj? Sad mi vas je dost. Znaš kaja trebam? Trebam vas hitit kroz sve one štenge. Mene ste našli zahebavat? Mene? Koj sam devedesete krf pišal dok ste vi fehtali peneze za Yutel. Kosovci! Udbaši! Komunjare! Staljinisti! Čede! Marš od mojih vrata. I da znate, nemam televizor. Imam ih tri. Razmete: TRI!!! I kaj mi morete?“

„Dobro, u redu. Evo pišem tri tv-prijemnika. A radio aparata?“

„Kakvih radio aparata? Niš ne razmem. Ko je radio? Niko nije radio. Bar ja ne radim. Jer sam na burzi. Kojim to jezikom vi šprehate? V ovoj našoj Hrvackoj ne postoji nikakvi radio aparat. Mi imamo krugoval, ste razmeli? A vi z tim vašim četničkim slengom ote na istok. Odma, ste razmeli? Jer pada mi mrakača, bu vas f pazlima ko devesetprve. Malaaa, odi donesi tatici sačmaricu! Da ih usitnim za parking automat. I da znate, vas ne bum robijal jer za takve se ne robija. Za takve dobim kolajnu. Oćeš videt? Maaala, donesi moje kolajneee!“

Konačno su svatili pa zgibali. Nemreš bilivit. A ristu smo jedva smirili. Kajgod, moro je zdrinkat dve žuje da mu tlak padne na normalu. U pičku materinu, baš su ga ovi idioti trebali sjebat kad treba dogibat Njofra. Din,

don! Ja o Njofri, a Njofra na vrata. Al rista je definitivno brži od mene. Zjuri ko iz pičke i otvori vrata brže nek dinamitom pa se zadere:

„Majku vam četničku, sve bum vas postreljal! Di mi je kinder jajce da vam napravim propuh v glavi? Ne bu meni niko zvonil! NIKO, ste razmeli? Odzvonilo je vama još vu Vukovaru! Sad bum vam ja pokazal kaje Vukov... A bok Njofrić, kak si kaj?“